

Princip solidarity je pojem, který je známý asi především z oblasti sociologie a sociální politiky. Odkazuje nás k dalším příbuzným termínům jako je altruismus, filantropie, dobročinnost a možná nám také asociuje témata jako morálka, etika, hodnoty, normy společnosti. Solidární znamená být svorný, vzájemně se podporovat, uvědomovat si svou příslušnost k celku. Solidarita se rodí z vědomí faktické nerovnosti lidí ve společnosti - nerovnosti majetku, schopností, možností, a je vyjádřením snahy tyto nerovnosti korigovat.

Altruismus a solidarita v nejrozmanitějších podobách byly přítomny v lidské společnosti od nepaměti, již v primitivních společnostech se našly principy altruistického či solidárního chování. Byla to ale až velká monoteistická náboženství, který dala principům solidarity určitou institucionalizovanou podobu a zahrнула je do svých doktrín, v nichž byla pomoc bližnímu formulována jako ctnost. (Tomeš 2001)

Solidarita je společensky dosti zajímavým jevem. Požaduje, aby jedinec (alespoň částečně) rezignoval na svůj bezprostřední individualistický zájem a nad něj postavil zájem druhých anebo zájem společenství jako celku. Takové jednání je pak obvykle hodnoceno jako dobré, správné, morální, etické. Odpovědi na to, proč je takové jednání dobré, správné a žádoucí rozpracovávají dopodrobna opět především jednotlivé náboženské systémy, které zasazují individuální jednání člověka do širšího kontextu povahy a smyslu lidské existence.

Podle pohledu sociobiologie je člověk uzpůsoben k životu v malých skupinách a solidární chování lze zdůvodnit z hlediska reprodukčního zájmu jedince.

Individuum kooperuje proto, že může získat z takového chování výhodu.

Živočichové se tedy altruisticky chovají z egoistických důvodů a to, co dnes označujeme jako eticky správné (kooperace, připravenost pomoci, láska k bližnímu nebo v extrémním případě sebeobětování) vzniklo v evoluci mimo dobro a zlo jako princip přežití, který nemá s etikou a morálkou co dělat.